

'Turismo Sostible'
recupera a
memoria
etnográfica do
Pereiro de Aguiar

Páxina VI

**VII Encontro de
Cacharreiros de
Niñodaguia**

Páxina VIII

**A Deputación
rende a primeira
homenaxe
institucional a
Basilio Álvarez**

Páxina X

**Presentación da
"Lírica Revuelta,
Prosaía", de
Avelino Jácome**

Páxina X

**O Polideportivo
da Carballeira
será reformado
polo Concello de
Ourense**

Páxina XI

**A céntrica rúa
monfortina
Roberto
Baamonde será
reformada**

Páxina XV

Primeiro Descenso "Ourense Provincia Termal" de piragüismo no río Miño

Páxina IX

Se nunca descubrixe o paraíso ¡Aviso!
Convidámosvos ao Café-bar Paradise,
onde entrarás e saerás sempre cun sorriso.
En Paradise terá todo canto precise.
E xa sabedes...
en tempos de crise, vide o Paradise.
¡Esperámosvos!

Rúa Zurbarán, 16 baixo. Ourense

Opinión

O Mapamundi

Por Roberto Mansilla Blanco

A sepultura da Pax Americana

Os símiles históricos soen ser simbólicos, moitos deles definidos por un final de era. O retorno do Talibán ao poder en Afganistán e, principalmente, as esceas de caos en Kabul ante o avance das súas milicias, ten sido comparado nestes días nos mass media coa caída de Saigón en 1975 durante a guerra de Vietnam.

Pero a lección afgá é diferente da vietnamita, quizáis non tan crúa como a que manifestaba o cineasta Oliver Stone nos seus filmes. En dúas décadas de intervención en Afganistán, EE.UU non foi quen de reconstruír e fomentar "a liberdade e a democracia" nun país devastado por varias décadas de conflito, que comezaron en 1980 coa invasión soviética e continuaron entre as diferentes milicias armadas, nas que o Talibán amosou ser a mais efectiva. A retirada estadounidense de 2021 foi mais caótica e vergoñenta que a de Saigón, toda vez é comparativamente peor que a ordenada retirada soviética de Afganistán en 1989.

EE.UU non foi quen de "reconstruír Afganistán" a pesares dos mil millóns de investimentos enfocados en manter en Kabul un goberno afín e monicreque, vía OTAN e ONU, e co apoio da maior parte da comunidade internacional. Por recursos non foi, pero adoeceu da necesaria modestia para entender o territorio que pisaba e o contexto que afrontaba.

Esta perspectiva de "procrear democracias" que definiu a Pax Americana durante a "post-guerra fría" hoxe simbolicamente sepultada en Afganistán, tamén fracasou en contextos tan disímiles en chave xeopolítica pero similares en canto ás complexidades das transicións de conflitos, tal e como puido observarse en casos anteriores de intervencións estadounidenses, sexan unilaterais ou vía OTAN e ONU, dende Somalia e Cósova ata Haití, Iraq e Libia.

O retorno do Talibán ao poder en Afganistán é tamén simbólico porque ocorre en perspectiva histórica: o próximo 11 de setembro celebrábase o 20º aniversario do ataque as Torres Xemelgas en Nova York, incidente que levou á guerra de Bush en

Afganistán en outubro de 2001. Nese momento, e posteriormente en Iraq, unha guerra tan ilegal como ilexítima, Bush prometeu un plan para o "Gran Oriente Medio" presentado en 2004 e que prometía levar a democracia no mundo islámico, de Marrocos a Afganistán. O retorno do Talibán ao poder no país centroasiático revela o fracaso desa Pax Americana de Bush e dos seus sucesores Obama, Trump e Biden. Unha humillación militar histórica incluso por riba da que recibiu en Vietnam.

O que sucede actualmente en Afganistán

implica tamén observar un reposicionamento do equilibrio xeopolítico non só rexional senón tamén global, e que explica igualmente que EE.UU, a diferenza do que pretendía en 2001, non é a superpotencia unilateral que todo o soluciona. Os EE.UU de 2021 saben que o mundo do século XXI ten cariz cada vez mais euroasiático, con China como epicentro de poder. Un mudanza histórica do poder global do Atlántico cara Asia, progresiva pero firme, e que simbolicamente viuse agora manifestada no que sucede en Afganistán.

Na súa alocución á nación trala caída de Kabul, Biden tentou cinicamente eludir responsabilidades. A súa falta de previsión e

de iniciativa ante a posibilidade do retorno do Talibán foi tan significativa como os erros da intelixencia estadounidenses antes do 11/S, un aspecto que confirma a falta de competencia prospectiva, a pesares dos millóns de dólares investidos en seguridade.

Por outra banda, a humillante retirada estadounidense de Afganistán e o retorno do Talibán definen igualmente un reequilibrio estratéxico: EE.UU queda agora practicamente fóra de Asia Central, escenario chave para os proxectos de poderío global que impulsan China e Rusia, concibidos en canto á perspectiva de procrear un eixe euroasiático que rivalice á hexemonía atlantista vía EE.UU e OTAN, coa Unión Europea como "convidado de pedra".

A ese eixe euroasiático sino-ruso deben engadirse Irán e Paquistán, ademais de Turquía, chave por ser membro da OTAN. Teherán e Islamabad son outros "gañadores" colaterais da retirada estadounidense de Afganistán. Un caso significativo é o iraní, agora "aliviado" polas retiradas militares estadounidenses en países fronteirizos como son Iraq e Afganistán, un escenario que aumenta a capacidade de influencia de Teherán nos asuntos internos deses países.

O plan bushiano do Gran Oriente Medio tiña en mente cercar a Irán coa finalidade de neutralizalo e propiciar un cambio de réxime no país persa. O contexto 2021 certifica ese fracaso estadounidense, toda vez Teherán, co apoio ruso e chinés, deu mostras non só da súa resiliencia senón da súa hábil capacidade diplomática para alcanzar os seus intereses xeopolíticos.

Por outra banda, Paquistán segue a ser probablemente o actor chave dentro do complexo labirinto afgá. Islamabad sempre xugou a varias bandas cos Talibán, EE.UU e incluso con China, que ven sendo o seu principal aliado estratéxico dentro da iniciativa chinesa das Rutas da Seda. Paquistán, que apoiou a guerra de Bush en Afganistán en 2001, sabe moi ben que, internamente, ten tamén problemas con movementos islamitas integristas e que o Talibán recruta militantes nas súas madrasas ou escolas relixiosas. O seu é un delicado exercicio de realpolitik, complexo e con riscos.

Previo á ofensiva militar para recuperar o poder en Afganistán, o Talibán deu tamén

curso a unha hábil diplomacia con China, Rusia, Irán, Paquistán e as repúblicas centroasiáticas, tendente a fortalecer a súa leximitude exterior como o actor fundamental con quen negociar non só en Afganistán senón tamén na esfera centroasiática. Esa lexitimidade en principio de facto foise cada vez consolidándose case de iure ao carón das negociacións de paz para Afganistán levadas a cabo desde setembro de 2020 en Qatar, onde os Talibán tiveron papel preponderante.

Son por tanto inevitables as incógnitas e expectativas sobre o futuro de Afganistán. É este o mesmo Talibán que mantivo un represivo e cruel sistema de poder entre 1996 e 2001? Podemos falar dun "neo-Talibán", máis pragmático pero sen esquecer as súas sinais de identidade? É posible que Afganistán volte a converterse no refuxio de movementos xihadistas e terroristas a nivel global? Acabarase o incipiente experimento democrático en Afganistán procreado pola ineficaz Pax Americana, co foco especial no papel das mulleres?

O retorno do Talibán en Afganistán, implicará un revival para os movementos integristas islamitas en Asia Central, Paquistán e India, algúns deles considerados como terroristas? Ese contexto, ata que punto complicaría igualmente os intereses xeopolíticos de Rusia e China, países que tamén acollen problemas internos (Chechenia, Cáucaso ruso, Xinjiang) con eses movementos integristas? A retirada estadounidense, abocará a Afganistán a unha nova guerra civil, como sucedeu na década de 1990 trala retirada soviética? Esa retirada de EE.UU de Afganistán, implicará un reposicionamento das súas forzas militares cara outros escenarios, como o sueste asiático e Asia Oriental, sempre coa perspectiva de contención do ascenso de China?

Todos son incógnitas nesta nova etapa. O único que semella medianamente clarividente é que a sepultura da Pax Americana ocorreu nun remoto país centroasiático, historicamente cualificado como "o cemiterio dos imperios", onde ningún poder exterior puido finalmente impoñer a súa vontade.

Director: Guillermo Rodríguez Fdez.
T. 658 58 50 49

guillermo@novasdoeixoatlantico.com

Edita: Editorial NOVAS DO EIXO ATLÁNTICO S.L.

Avda. Sarmiento Rivera, 4-4ºD

36860 PONTEAREAS - GALIZA - T. 986 64 12 69

redaccion@novasdoeixoatlantico.com

Imprime: Publicaciones Tameiga S.L.

Publicidade: Departamento propio e axencias

publicidade@novasdoeixoatlantico.com

Fotografía: Hernández e departamento propio

Deseño e maquetación: Fran Eiró

Colaboradores:

GALIZA: Montserrat Rodríguez – Porto Ucha – Raquel Vázquez – C. Méixome – M. Xiraldez – Pérez Lema – X. Glez. Mtnéz. – M. Bragado – B. Iglesias (Mero) – Nemesio Barxa – Andrea Goro – Anxo Mena – I. Otero Varela – Susi Rodríguez – Jesús Témez Fernández – Isidoro Gracia – Rafael José Adalid – Laura de Cáceres – Kiko Neves – Ramón Mariño – Manuel Estévez – **PAIS BASCO:** Nicolás Xamardo – **CANARIAS:** Fco. Puñal

Fotografía: Dpto. Propio.

Humor: Tokio, Martirena – Pepe Carreiro – X. Marín – Xosé Manuel Fernández Montes (Hermanager Produccións) – Ignacio Hortas – Francisco Puñal – Felix Ronda – Fuco Prado – Sex – Ortifus (España) – Omar Pérez (Galicia) – Mauricio Parra (Colombia) – Cébula (Polonia) – J.Bosco e Fernández (Brasil) – Marlene – Pohle (Arxentina) – Guy Badeaux (Canadá).

Depósito legal: VG-14/2017

Por Avelino Jácome

"O Cazador Errático da Crista" e Xure Grando, inimigos en todo tempo

Ao palpar a proximidade da morte, volves os ollos ao teu interior e non atopas máis que banalidade, porque os vivos, comparados cos mortos, resultamos insoportablemente banais. (Miguel Delibes)

Camiñamos polas ourelas do Río Sacro esquecendo como nun pacto de silencio non tratado a nosa misión, todos sabemos que a compañía de "O Cazador Errático da Crista" significa que a presa perseguida é da Orde Maior, un ser mais desapiadado que o mais terrible mal.

O croata de Kringa, da rexión de Istria, trasladado en carros de lume foi depositado na Cripta do Miño, a derradeira parte do percorrido realizárona nun pequeno barco pesqueiro, de noite para non levantar sos-

peitas, antes con cemento e circonio cubríron a rampla do desembarco, onde Nisa olfateaba o sangue que asolaga o cadaleito, non se callou a pesares do paso dos séculos.

O da Crista está adestrado para a caza de vampiros violentos pero Xure Grando é o mais cruento de todos.

Cóntame O Errático que ata o de agora descoñecía o seu paradiro, pero si que se notaba a súa presenza, violacións, crimes de toda natureza, desaparicións... A canina interrompe o seu "escudriñamento olfativo" e comenta, "Os responsables do ben sentimos a Influencia do Espírito, como ao vento non o vemos pero notamos os seus efectos, con todo o propagador do mal oculta a súa presenza e ás veces

os crimes máis horrendos pasan desapercibidos" Eu, non falo, cando estás rodeado de sabios; o prudente é ser humilde e tratar de entender...

O sabio Crestón sabe de xogos de morte, de feitizos, de bailes no arame co abismo aos seus pés, a morte non o acozarda, sobreviviu tantas veces nas circunstancias mais terribles, que nin o escuro, nin o profundo pódono separar da fonte do Poder onde depositou a súa forza e a súa confianza.

Nisa e mais eu seguímolo, sabemos que se esconde no vello pazo, entre o vestido escudo heráldico e a xanela construíu o pasadizo para disimular o acceso, as armas do Errático disparan balas de prata cada milésima de segundo, furando a pedra coma se tratáse de manteiga.

Entramos ao fin e un cheiro nauseabundo invádenos, nun recuncho atopamos o sangue xa callado e o sartego baleiro, algún poderoso avisouno e deslizouse polo to-

bogán secreto ás frías augas do Miño.

Os tres regresámonos desconsolados á nosa morada entre Fátima e o Principio, Nisa e eu desanimados, o da Crista di "os vampiros desta orde se esfuman en nove de cada dez intentos, non vos aflixades, só quedanlle oito vidas, será cuestión de tempo."

O seu brazo cobre os meus ombreiros e sinto a súa musculatura debaixo da capa, comprendo que os anos non pasan en balde, as miñas forzas reducíronse coas batallas e as loitas, pero non me sinto mal, sei que alguén está a se preparar para a substitución, a canina sempre fiel bica a miña man e contonease brindándonos a súa amizade...

Na esquina un cego está feliz, a noite non lle impide ver a luz, a súa luz non reside nos ollos, emana do corazón...

Conto de Verán

Por Ramón Coira Luaces

Neve na montaña

Adicado ás persoas do colectivo LGBTQ+, que acotío se teñen que enfrontar ao odio e á intolerancia.

O peregrino vai ascendendo cara o Cebreiro. Xa é primavera pero vai frío e, nun momento dado, comeza a nevar. As folepas de neve caen mansiñas sobre o camiño e a montaña; el recibe esa nevarada tardía con leducia, coma se dunha especie de bautismo máxico se tratase. A medida que ascende, a neve convértese nun ininterrompido manto branco. Vai canso, porén a beleza da paisaxe compensa o esforzo. Por fin, ve os teitos das pallozas do Cebreiro nevados e síntese feliz por ter finalizado a dura etapa. Busca o albergue e, como nos

baños non hai ninguén máis, dúchase cantando a voces. Finalmente, sae tomar algo. Desexa tamén visitar a soada ermida do Cebreiro, onde disque se garda o Santo Grial galego; e contempla un tempo o cáliz que deu orixe ao escudo oficial do país; faille unha foto e, despois, tras observar o escaparate dunha tenda de suvenires, dirixe os seus pasos cara un bar que vira antes. Mentres agarda polo pedido, colle unha postal e escribe nela: "Xa entrei en Galicia e está nevando. Xa queda menos". Os tertulianos do bar falan con fastío e resignación da neve, que a el tanto lle gusta. Fican incomunicados e entende a súa postura, porén as vistas son tan fermosas, que el se alegra da ad-

versa climatoloxía. Ao rematar, regresa ao albergue e dispónse a durmir... Érguese caladiño aínda de noite, recolle todo e coa alborada retoma o camiño. Sigue nevando e xa hai máis dunha cuarta de neve no chan: inicia así a andaina dese día. Mentres avanza, pisando a impoluta neve coas súas botas de gore-tex, síntese tan inocente e tan puro como aquela neve que o envolve todo. Repara nun sinal que indica que está a 148 kms. de Santiago de Compostela e fai unha pequena pausa para beber auga e comer unhas noces pedradas. O camiño vai subindo e ve dúas aldeas que aínda están durmidas: Liñares e Hospital. Failles fotos co móbil e tamén aos montes e campos nevados do arredor. Vai lixeiro de equipaxe pero, aínda así, a mochila moléstalle un pouco nos ombros. Neva con persistencia, mentres ascende en dirección ao Alto do Poio. Ao chegar,

fai unha foto ao monumento ao peregrino e sigue andando cara Fonfría, Viduedo e Triacastela. Desde Fonfría o camiño descende e faise máis doado de andar. Deixa de nevar e, cando chega a Triacastela xa non hai rastro de neve. Vai ao albergue e dálle un descanso aos pés. Despois sae en busca dun bar. Alí mira o xornal, que colle do mostrador, reparando nunha nova que le con interés: "Neve na montaña: Unha nevarada tardía cobre de neve os Ancares e impide que os escolares da zona poidan acudir a clase..." E sorríe coma un neno... ao lembrarse da maxia da neve. Despois le tamén a nova dunha agresión homofóbica e mergúllase de novo na triste realidade...

FUCO PRADO

Opinión

Por Miguel Ángel Martínez Coello

Lola Doporto en Roberto Verinno – Espazo de Arte

A comarca de Valdeorras desde sempre se distinguíu doutras partes de Galicia pola riqueza da súa terra e a creatividade das súas xentes. Os antigos asentamentos castrexos deixaron bastantes mostras das súas habilidades para transformar as materias primas e dobregar a súa complexa orografía. Máis tarde os romanos deron valor aos bens naturais creando a súa vez os servizos básicos e riqueza que xuntaron coa dos seus veciños bercianos.

No século pasado, a explotación das súas minas de lousa conseguiu que a balanza de exportación galega fose vital para o desenvolvemento económico español, así como os seus encoros xerando enerxía eléctrica e os seus caldos que hoxe ocupan os primeiros postos do mercado mundial.

Todo isto é importante, pero o nivel e calidade dun pobo mídese pola súa cultura. Sen cultura non hai evolución e a rexión valdeorresa non cesou de proporcionar intelectuais, artistas e mentes preclaras ao mundo enteiro, en todos os ámbitos do pensamento e a creatividade.

Ademais hai algo que esta parte do leste ourensán faille brillar máis, e non é outra que o papel da muller na cultura, o deporte, as ciencias e como non... a arte.

Hoxe quero falarvos de como a última artista valdeorresa en saír a escena no

mundo da arte. Só, se se empeza a pintar desde sempre, chégase a pintar como ela faio agora. Desde os seus primeiros cadros de loita contra a materia e a cor que tantos quebradizos de cabeza deulle, pero que lle serviron para dominar a mancha e pasar da amálgama de cor ao debuxo e dominio as cores “fortes” para lograr así unha maior expresividade na mensaxe.

Tamén dicir que é valente, como autodidacta non podería ser doutro xeito, porque utiliza o negro, a non cor, como cor para todo sen temor a romper que a harmonía cromática. E dicir, montouno ao seu gusto, atópase ben facéndoo, porque así logra un maior dramatismo na súa obra.

A súa obra actual é froito desa batalla. Non se complica en canto á cor, que para ela é só un vehículo para expresar os sentimentos que producen os seus personaxes articulados, case sempre acompañados por animais como touros que simbolizan a forza bruta do despropósito e as aves rapaces o dominio da escuridade e do pensamento.

Para Lola Doporto, os personaxes dos seus cadros son o reflexo da manipulación das masas por parte do poder a través de marionetas e seres articulados sen vida propia, con todo hai algo moi importante que fai que as súas obras posúan algo especial... o papel da muller retando ao po-

deroso. A muller enfróntase aos perigos e eríxese como adail ante a adversidade. A artista non dúbida, ademais, en darlle protagonismo aos nenos dando así un toque de inocencia nun mundo tan hostil. É un pouco o reflexo dela, porque cada artista de verdade, a través da súa obra pintura reflicte o seu interior, os seus medos e a súa loita.

Miguel Ángel Martínez Coello é escritor, editor, artista, profesor e crítico de arte. Responsable de prensa e comunicacións de FEGAUS, federación de estudantes universitarios senior de Galicia.

Por Amador Rego Villar-Amor

A vergoña afgá e outras

Penso moitas veces como nun organismo como o Pentágono, onde traballan máis de vinte mil persoas, que pode haber como mínimo un número de duascenas persoas que deben ser cerebros. Digo en materias de Historia, Xeografía, Socioloxía, Antropoloxía, Geoestrategia, Psicoloxía, etc. Penso que cando se toma a decisión dunha guerra ou un ataque, debería facerse despois dun estudo ou informe de persoas informadas nestas materias. Isto é o que penso que debía de haber, pero parece ser que iso non existe.

Vou referir a dous feitos moi graves ocorridos ambos en 1979. O primeiro corresponde a febreiro dese ano, coa marcha do Sha Mohamed Reza Palevi e a chegada de Ayatolá Jomeini. Era este

país un aliado importante de Estados Unidos, e permitiron que abandonase o seu país e que se apoderase deste un personaxe sinistro e leva o país á Idade Media. Estados Unidos debía de saber sobradamente que a chegada do Islamismo Radical o que ía traer consigo e tróuxoo e non deixar caer ao Sha Palevi. Pasa de ser un país amigo e aliado a ser todo o contrario. Pasa ademais pola vergoña de que a súa embaixada foi asaltada violentamente e ocupada durante 16 meses, ata conseguir o seu desaloxo cun vergoñoso acordo. Presidia USA o presidente Carter, que permite todo isto ata que en novembro de 1980 perde as eleccións e dá paso á chegada de Ronald Reagan e a política exterior deste país dá un cambio radical pero o dano para Irán e a vergoña para

USA xa se cometeron e con moi difícil arranxo.

O outro feito máis recente é o caso de Afganistán. Neste país tivo España tropas, cun mandato internacional, que nos causou mortes dos nosos soldados, sen esquecerme está claro do máis que vergoñoso accidente en Trebisonda-Turquía dese avión en mal estado que nos causa 70 mortos. Houbo tamén máis mortes doutros países, sen esquecerme dos miles de millóns de dólares gastados como se puido ver de forma inútil e vergoñosa a vista de todo o mundo. Deixan o país peor que en 1979.

Entón Estados Unidos comete o erro de axudar aos Talibán contra Rusia. Craso erro. Fose mellor chegar a un acordo secreto con Rusia e deixar que esta se apropiase daquel territorio. Pasados os anos podía pasar a ser unha república rusa máis do Asia Central, pero non, axúdase aos que ían ser os seus inimigos posteriores. Pero non termina o erro aí;

boicotéanselle a Rusia as olimpíadas de Moscova de 1980 e por se iso non chega négase-lle un envío de trigo a Rusia. Todo iso baixo do goberno de Carter.

Despois de todas estas narracións de continuados erros, pregúntome se houbera nese Pentágono persoal con esas titulacións citadas ao principio, penso que todo isto non ocorrese, pois á hora de tomar decisións desa importancia, con informes serios e rigorosos destes “técnicos” non se cometeu estes erros de tanta transcendencia e vergoña. Penso que en USA, a importante industria de armamento debe de mandar moito, algo que o deu a entender en 1961, Eisenhower cando dicía ao deixar a Presidencia non sabía quen era ese gran poder que estaba por encima del.

Repressão

Nos últimos anos do tardo franquismo as forzas repressivas incrementaram a súa actividade, tal vez para asegurar o control da oposición máis activa, na procura de unha continuidade política post mortem do ditador (que conseguiren); e dentro de ese escenario se demarca o operativo seguido contra o nacionalismo que culminou nos sucesos do 12.08.75 con o assassinato de Moncho Reboiras e o acoso e persecución de todos os nacionalistas coñecidos ou imaginados. Non foron actividades improvisadas senón previa (inda que torpemente) preparadas, pois só así se explica que na noite do assassinato de Reboiras juntasen no Ferrol (segundo xornais da época) entre 100 e 200 policías para rodear o edificio onde residía Reboiras e a súa persecución até meter-lhe tres balas polas costas mentres fuxía e deixá-lo desangrar-se no interior do portal, onde se refugiara, até morrer; en tanto orquestraban un escenario de valentía acribilando a tiros a porta do portal, lanzando gases lacrimóxenos ao interior, abrindo a porta con fungueiros de unha obra próxima para retirar xa de madrugada o cadáver e redigir un informe policial, con testemuñas de varios policías, no que se fabulaba sobre disparos efetuados por Reboiras tanto na rúa como desde o interior do portal no que se acobillaba aos que responderan os policías (con tiros ao ar que lles entraron polas costas), con grave risco, lanzamento de gases lacrimo-

xenos,, intentos fallidos de asaltar o portal, até escoitarse un tiro no interior e quando acederen toparon a Reboiras morto con un tiro na caluga e a pistola inmediata á man dereita que evidenciaba o suicidio. No levantamento do cadáver tamén se confirma polo Julgado e polo forense o do tiro na cabeza que ocasionou a morte. Con posterioridade desvela-se a falsidade do informe policial e do xulgado no levantamento do cadáver sendo a realidade que pese ao cerco policial dous dos tres perseguidos habían conseguido fuxir, mentres que só un deles, Reboiras, foi descuberto e perseguido polas rúas do Ferrol, disparando-lhe varios tiros polas costas, ocasionando tres deles un grave desangrado que foi acabando con súa vida tirado no chao do portal; non houbo tiro na caluga que ocasionase a morte e a pistola de Reboiras tiña todas as balas. O informe policial foi a justificación da cobardía, incompetencia e inoperatividade de aquela policía. Só a través de outro proceso contra o nacionalismo conseguimos obter, anos máis tarde, copia das actuacións xudiciais de aqueles feitos, das que se nos negara copia.

Quanto policías, chegados de diversas cidades, se ocuparon neste operativo? porque tamén foi despregado en outras localidades. Dezenas de detidos en toda Galiza, especialmente en Vigo, e moitodume de nacionalistas agachados en casas de amigos ou fuxidos en Portugal.

Mais de quarenta anos despois pouco mudou. Non asasinan, mas o TEDH afirma

presión sibilina contra o nacionalismo existe nos partidos de dependencia estatal e sobre todo na Xunta (punindo p. ex. á prensa en galego, e independente de que reprima a todo o pobo galego en saúde, ensino público, idioma, servizos sociais, etc.), mas nos eidos policial e xudicial non se privan do exceso, aplicando-lhes os procedementos antiterroristas aos grupos nacionalistas máis avanzados (como ocorre tamén Catalunya cos CDR), se ben as actuacións son noticias mínimas nos medios de comunicación e ignoramos os tempos de prisión provisoria, as limitacións para entrevistas, etc. E o caso de meu amigo Miguel García Nogales, nacionalista, estudante brillante, licenciado, opositor, traballador, pai de familia, pasa de dous anos que fica en prisión provisoria, lonxe dos seus, sen recursos, e inda sen coñecer acusación nem data de xuízo, cuido fillo de pouco máis de un ano quando Miguel foi detido, vese condenado a crecer sen a necesaria figura do pai acompañando-o; a Miguel retiraron-lhe o computador con todo o estudo de investigación para a oposición sen que llo reintegraron e pondo reiterados e innecesarios atrancos para os exames; se algún día chegamos ao TEDH haberá pasado tempo máis que excesivo para que definitivamente a chamada xustiza española lles tenha derramado definitivamente a vida. Lamentábel.

Quinta do Limoeiro, agosto de 2.021

O alcalde de Madrid recibirá a insignia de ouro da Asociación Galicia en Asturias

A Asociación Día de Galicia en Asturias celebrará a súa semana anual de actos en Oviedo como ven ocorrendo desde fai vinte e cinco anos. O colectivo, que preside o ourensán Manuel Fernández Quevedo, última a organización das actividades.

O día 16, xoves, Jesús Palmou Lorenzo, presidente da Academia Xacobeá, ofrecerá unha conferencia sobre "Os Camiños de Santiago onte e hoxe. O Camiño Primitivo". Será no Clube de Prensa do xornal La Nueva España.

O día 17, venres, celebrarase

o encontro empresarial astur-galaico na Cámara de Comercio de Oviedo con entrega de diplomas a: Lareiras do Norte, Pertejo, Hotel Restaurante O Cabazo, Gestinor, E.A.S.A., RTVG, Bodegas Galegas, MC- Mutual, Centro Franquías, Imoma, Edicións Protocolo, Bioquochem, Grupo Zenda- Biofabi, Masdediez-Arquitectos e restaurante Del Arco.

O día 18, sábado, haberá volta ciclista polas rúas da capital do Principado con saída e chegada á Praza da Catedral. Participarán Álvaro Pino, Chicho Rubiera, Samuel Sánchez e ciclistas de varios

clubes asturianos.

O domingo día 19 celebrarase unha misa cantada na catedral coa intervención da soprano Tina Gutiérrez, natural de Figaredo (Mieres). Ela máis Lucía Pérez, do Incio (Lugo), actuaron en agosto nas festas patronais de Avilés.

Os actos organizados pola colectivo galego rematarán o venres 24, día grande, coa imposición das insignias de ouro a Pablo Junceda, director xeral do Banco SabadellHerrero e a José Luís Martínez Almeida, alcalde de Madrid. Están convidados aos actos

Núñez Feijóo é presidente de honra da asociación desde 2017.

desta xornada Alberto Núñez Feijóo, presidente da Xunta de Galicia; Adrián Barbón Rodríguez, presidente do Principado de Asturias; Delia Losa Carballido, delegada do Goberno en Asturias; Alfredo Canteli, alcalde de Oviedo

e Antonio Rodríguez Miranda, secretario xeral de Emigración da Xunta de Galicia. No restaurante do céntrico Hotel Reconquista servirase unha cea coa que se culminarán os actos deste ano.

Galicia

Redacción OURENSE

‘Turismo Sostible’ recupera a memoria etnográfica do Pereiro de Aguiar

Gabriel Alén, delegado da Xunta, e Luís Menor, alcalde do Pereiro, visitaron o campo de voluntariado ‘Turismo Sostible’ no Concello do Pereiro de Aguiar, para coñecer as actividades que están a desenvolver os 12 mozos e mozas, de entre 18 e 30 anos, no eido medioambiental e etnográfico.

Gabriel Alén significou o labor dos participantes que realizan tarefas de limpeza e preparación para a recuperación da barreira de Loñoá, unha vella barreira onde se extraía o barro para a elaboración da olería. Esta barreira perdeuse, e hoxe en día non ten accesibilidade. A finalidade dos traballos é a súa limpeza e a preparación dunha entrada que permita amosar a tradicional forma de extracción.

Así mesmo, -explicou o delegado territorial- os participantes

Campo de voluntariado no Pereiro de Aguiar.

están a elaborar recursos audiovisuais dos recursos naturais e o xeoposicionamento que serán integrados na web do Concello. Tamén é importante a súa contribución á organización da festa etnográfica de Pereiro de Aguiar mediante a recuperación e posta en valor de oficios tradicionais, recuperación de obxectos de valor etnográfico e a recuperación e

recreación de xogos tradicionais.

De xeito complementario, estes mozos tamén desenvolven actividades como a xeolocalización pola cidade de Ourense, charlas sociais nas entidades colaboradoras neste proxecto, obradoiros ambientais e de reciclaxe, xogos de rol, dinámicas de educación ambiental e visitas lúdico – culturais á cidade das Burgas.

Cabanas turísticas no mirador de Cachamuíña

No encoro de Cachamuíña, O Pereiro de Aguiar, está ubicadas unas cabanas turísticas de iniciativa privada. Xa recibiron os primeiros visitantes que disfrutaron dunhas modernas e acolledoras instalacións nun marco incomparable polos seus valores naturais e paisaxísticos.

O empresario Jorge Guerra é o impulsor desta iniciativa e as cabanas constitúen o cámping “Mirador do encoro de Cachamuíña”, segundo sinala Luís Menor, alcalde do Pereiro.

“As cabanas, orientadas ao encoro dende o fermoso pobo do Vilar, están perfectamente integradas na contorna e gozan de todas as comodidades que se precisan para pasar unhas días de descanso nun dos contornos máis fermosos do noso Concello”, sostén o rexidor municipal.

Logo de percorrer as instalacións- dí o alcalde- felicitei ao noso veciño Jorge, pola execución daquela idea que tivo e que con

Cabanas turísticas no encoro de Cachamuíña.

moito tesón, e pese a todas as vicisitudes dos tempos de pandemia que nos toca vivir, foi quen de sacala adiante.

“Estou seguro de que o traballo, o gusto e o esmero posto neste proxecto unido aos innegables atractivos do entorno no que se sitúan e coas posibilidades que ofrecen vai a ser un éxito seguro e merecido para os seus promotores”, asegura Luís Menor.

“Dende o Concello estamos moi contentos de que proxectos como este se materialicen constituíndo un novo motivo para visitarnos, admirar todas as posibilidades que temos, e de seguro que en algún caso virse a vivir con nós. Sen dúbida as cabanas do cámping: “mirador de Cachamuíña” son unha razón máis para vivir no Pereiro”, remata o alcalde.

O Concello do Pereiro segue axudando á hostalería

O Concello de Pereiro de Aguiar abriu a terceira convocatoria de axudas á hostalería co obxectivo de manter o emprego e a actividade. Poderán ser solicitadas xa que saíron publicadas no Boletín Oficial da Provincia. As súas contías varían en función do local, cun máximo de 1.500 euros por establecemento, e consisten nunha subvención pola metade do importe para as retencións en concepto de auga, residuos e Imposto de Bens Inmóveis (IBI) que é ademais compatible con calquera outra axuda procedente do resto de administracións. Xa

gozaron dos beneficios da anterior convocatoria 18 locais, case a totalidade dos matriculados no Concello.

Luís Menor, alcalde do Pereiro, destaca que a “hostalería é esencial na xeración de emprego, ademais de ser un dos sectores máis castigados”. O rexedor comprometeuse a que “mentres persista esta situación de pandemia, manteremos a convocatoria de novas liñas de axuda”. A primeira delas foi xeral, e a segunda xa se centrou na hostalería para compensar as dificultades impostas ao sector no intento de controlar a pandemia.

Comunidade sostible no albergue de Ordellas

Actividades no albergue de Ordellas.

O albergue de Ordellas ten cada vez ten máis actividade e elo é moi ben valorado polos veciños do entorno. A interacción entre os usuarios do albergue e os veciños é moi grande e moi positiva para todos. Ao longo dunha semana vinte persoas pertencentes a diversos países levaron a cabo unha estada no albergue na que desenvolveron diversas actividades para simular a construción de unha comunidade sostible: crearon novos espazos, recoñecendo e observando especies diversas, facendo seguimento de plantas e protexendo o solo mantendo o bosque que eles plantaron nestes días calorosos. Traballaron na parte intercultural do proxecto coa veciñanza de Ordellas no que xogaron xogos tradicionais, charlaron e partiron receitas coma a dos italia-

nos con pasta caseira.

En Pereiro existen unhas instalacións deportivas extraordinarias. Tanto públicas como privadas. Neste caso, no Clube Santo Domingo levouse a cabo un campionato de tenis feminino cun alto nivel nos seus participantes a nivel internacional.

Os nenos na nosa “Aula de Abaixo- Aula concilia – localizada no Colexio Ben -Cho -Shey seguen cun verán cheo de actividades. Nesta ocasión elaboran un vídeo moi gráfico onde describen parte das que realizaron: contos, manualidades, percorridos pola natureza, xogos e cine.

Sen dúbida unha boa maneira de pasar o verán, de xeito ameno e aproveitando o tempo, namentres seus pais poden seguir traballando coa seguridade de que os seus fillos están atendidos moi ben.

O Pereiro mellora catros viais simultaneamente

O Pereiro de Aguiar é un concello eminente rural. Os máis de 6.600 habitantes que o compoñen están distribuídos ao longo dos seus 62 quilómetros. As vías de comunicacións que unen todos os núcleos son: estradas municipais asfaltadas, pistas de terra e tamén moitos camiños tradicionais. “O mantemento e mellora dos mesmos ocupa moitos dos nosos recursos”, dí o alcalde Luís Menor. “Tamén seguimos ampliando esta extensa rede. Como exemplo de este intenso traballo que estamos a desenvolver informamos dos traballos que nestes días se están realizando en diversas partes do Concello e que abranguen catro actuacións e aos que seguirán outros a medida que nos sexan confirmados os proxectos e axudas de colaboración presentados”.

Novos accesos

Pereiro de Alén –a carón do capitalidade municipal–, ten un importante déficit no seu acceso tradicional que impide que o pobo poida medrar e modernizarse. Había

unha demanda histórica de abordar un novo acceso dende a pista que vai a depuradora aproveitando un camiño tradicional que estaba en moi malas condicións. “Grazas a colaboración dos veciños dando as autorizacións e os terreos precisos hoxe podemos dicir que conseguimos facer realidade esta aspiración histórica xa está realizada a apertura da nova vía e xa se pode chegar ao pobo por ela. Queda aínda moito traballo, pero sen dúbida o máis difícil esta feito”, afirma o alcalde.

O camino de Cortiñas ao cruce coa pista á estrada de Costa da Vela, tratase de un camiño tradicional cun firme moi deteriorado polo paso dos anos. É moi utilizado para acceso as fincas e o pobo e tamén para os paseos a pé pois o núcleo que forma Cortiñas é moi dinámico e segundo os datos do padrón supera amplamente os 300 veciños (polo tanto máis veciños que varias das outras parroquias).

O novo pavimento en cemento que luce o camiño foi posible grazas ao plan Marco da Xunta

de Galicia e mellora moito a anterior realidade significando ademais un modelo a seguir noutras actuacións.

Da Medorra a Pedraio

A parroquia de Santa Marta é a máis extensa e poboada do Concello. Supera os 1.250 habitantes con datos actuais do padrón. Os núcleos da Medorra e de Pedraio próximos ao parque empresarial medraron moito nos últimos anos e continúan a facelo a bo ritmo. Conectar polo camiño vello os dous pobos é unha demanda dos veciños e constitúe unha boa alternativa a moi sobrecargada C-537- que cada día leva máis tráfico.

“Con esta actuación cumprimos coa petición e os máis de 300 veciños de ambos núcleos se verán directamente beneficiados pola mesma. A obra é posible como nos casos anteriores pola cesión de terreos dos propietarios e a colaboración de veciños que lograron os acordos de cesión”, en palabras do rexidor municipal.

Importante avance, tanén, ao lado do parque empresarial e

complexo de Monterrei. A actuación é posible grazas a axuda da Xunta de Galicia a través do plan de Infraestruturas rurais da Consellería de Medio Rural.

Chaodarcas e Outeiromeao

Esta pista que une núcleos de dúas parroquias diferentes (Santa Ana e Santa Marta) é unha pista de terra que agora se vai a ver mellorada en canto ao seu firme para facilitar a mobilidade dos veciños e dos moitos usuarios que fan dela unha zona idónea para as bicicletas, andainas e motos. Os traballos realizaos a Xunta de Galicia a través do plan MARCO. Tamén se realizou desbroce con tractor de pistas de terra en diversas parroquias do Concello e que chegará a todos os lugares pois temos dous tractores traballando ao mesmo tempo co que o avance é moi importante.

As obras da senda peonil de Monterrei ao parque tecnolóxico están suspendidas para introducir importantes melloras na iluminación da senda e da estrada que non estaban contempladas no proxecto inicial.

Preparando o camiño a Pereiro de Alén.

“Ante diferentes preguntas así como información que circula, a veces de xeito interesado para atacar a consecución dunha inversión moi importante para o noso Concello, é preciso aclarar o seguinte: a paralización é temporal e xa está previsto queen setembro se reanuden os traballos. O retraso débete á introdución de importantes melloras no alumeado da senda e da estrada (sustitución do existente por tecnoloxía led e ampliación importante do mesmo) e que fixeron preciso unha modificación do proxecto orixinal”, explica o alcalde.

RESTAURANTE SANTABAIA

Un menú diario diferente cada día

Reserva tu Mesa Tlf. 635 40 58 20

SANTABAIA 6 PEREIRO DE AGUIAR, OURENSE

familia por whatsapp

Café Pereiro

O teu lugar de encontro

Tfno. 988 25 93 84

32710 O Pereiro de Aguiar - Ourense

MESÓN TAPERÍA EL CORRAL

Especialidade cociña galega, española e mexicana

Empanadillas variadas

Comida para levar

988 24 09 22. 607 236 581

Praza dos Suaves. OURENSE

O PSdeG de Ourense denuncia que o Centro de Interpretación das Burgas permanece pechado

O PSdeG-PSOE de Ourense denuncia que o Centro de Interpretación das Burgas permanece pechado ao público en plena onda turística ante a “total pasividade” e “nula planificación” do goberno de Jácome e do Partido Popular. Os socialistas lamentan que esta situación súmase ao peche termal na cidade e deixa practicamente “a cero” a oferta turística para os centos de visitantes que estas semanas veñen coñecer Ourense.

“Preguntámonos que está a facer o PP dende que chegou ao goberno, posto que contan coas competencias de termalismo” sinalan dende o grupo socialista, ao tempo que lembran que o “declive” do conxunto termal das Burgas comezou precisamente coa chegada ao goberno dos populares hai máis de seis anos: “o Partido Popular abandonou o termalismo en Ourense e Jácome deulle o carpetazo definitivo aproveitando un cambio normativo da Xunta feito de costas á cidade termal por antonomasia”.

Así as cousas, os socialistas lamentan a “imaxe desastrosa” que reciben os turistas que estes

Entrada ao Centro de Interpretación das Burgas.

días visitan a cidade e quedan “atónitos” ante o “vergoñento estado de abandono” no que se atopan as pozas públicas, “o que os obriga a ter que agardar colas quilométricas para poder acceder aos recintos privados”.

Un proxecto “á deriva”

Os socialistas subliñan que o Centro de Interpretación forma parte dun destacado proxecto para pór en valor o legado termal da cidade que hoxe en día está “á deriva”. Localizado en pleno corazón do casco histórico, o conxunto turístico-termal abrangue unha zona verde de 6.000 metros cadrados onde se atopa o bulevar

peonil das Burgas, que conecta as rúas da Burga e o Baño e funciona como museo ao aire libre; a piscina termal, tamén inutilizada polo “desleixo” do goberno municipal; e unha serie de apartamentos turísticos “pechados a cal e canto”.

“Esiximos a reapertura inmediata do Centro de Interpretación das Burgas, un espazo para a divulgación do patrimonio arqueolóxico-termal de Ourense que conta con cinco salas expositivas que achegan os visitantes á orixe das augas salúferas e permiten entender os seus usos terapéuticos así como a súa evolución histórica” conclúen os socialistas.

VII Encontro de Cacharreiros de Niñodaguia

Encontro de Cacharreiros de Niñodaguia.

A xerente da Fundación Artesanía de Galicia, Elena Fabeiro, asistiu en Xunqueira de Espadanedo ao VII Encontro de Cacharreiros de Niñodaguia, onde destacou o compromiso da Xunta de Galicia coa colaboración en programas formativos e divulgativos das diferentes olerías galegas co ánimo de garantir o relevo xeracional e contribuír a manter este oficio tradicional vencellado co territorio e a identidade galega.

Fabeiro fixo esta reflexión durante a súa intervención na mesa-debate Pasado, presente e

futuro da olería, onde tamén quixo facer especial fincapé no importante factor económico que desenvolve o sector artesanal en Galicia. O VII Encontro de Cacharreiros de Niñodaguia, que estará dispoñible ata mañá no Museo da Olería de Niñodaguia, conta coa colaboración do Goberno galego e inclúe demostracións de distintos profesionais para grupos reducidos –tanto para público infantil como adulto–; visitas guiadas ao museo; e unha exposición de fotografías de José Suárez, que estará aberta ata o 17 de outubro.

“Os nosos entroidos”, a exposición máis visitada

María Eugenia Escalona foi a visitante número 16.000 da exposición “Os nosos entroidos. Exposición de traxes tradicionais e de personaxes”, que organiza o Concello na Sala Valente. O alcalde de Ourense, Gonzalo Pérez Jácome, achegouse á mostra e entregoulle un agasallo a visitante 16.000.

A mostra está batendo récords cada semana, a unha media de mil visitas semanais, polo que “é con diferencia a exposición máis visitada da historia de Ourense cidade”, sosteñen no Concello.

Os nosos Entroidos está composta por máis de cen pezas de 44 entroidos senlleiros da provincia. Os elementos expostos, algúns con máis de medio século de historia, proceden de cesións realizadas por 39 concellos, por

María Eugenia agasallada polo alcalde de Ourense.

asociacións culturais e por particulares, e non faltan pantallas, peliqueiros, cigarróns, boteiros e a famosa Morena de Laza. Pero tamén conta con traxes descoñecidos para o grande público, recuperados logo de anos de estudo e de investigación antropolóxica ao longo da provincia, en palabras de Francisco González, director da exposición.

A Xunta ampliará a base aérea antiincendios de Muíños para reforzar a defensa do Xurés

José González, conselleiro do Medio Rural, anunciou a mellora e ampliación da base aérea antiincendios de Muíños, en Ourense. González destacou que esta é a base “de referencia” para a defensa do Parque Natural da Baixa Limia-Serra do Xurés e que acolle actualmente un helicóptero coa súa correspondente brigada.

Está previsto ampliar o perímetro da base, quintuplicando a súa superficie útil, ao pasar dos 9.000 metros cadrados que abrangue hoxe en día a 45.000 m². Esta mellora suporá tamén a construción dunha nova instalación para dúas brigadas de terra que reforzarán a presenza de medios de extinción no entorno

da base.

José González enmarcou esta iniciativa nas melloras constantes que se fan, por parte da Xunta, nas infraestruturas de loita contra o lume en toda Galicia e en particular no sur da provincia ourensá. Así, mencionou ademais os traballos que se están a realizar na nave que albergará a nova sede do distrito forestal de Verín-Viana, unhas instalacións que acollerán uns 95 profesionais e diferentes vehículos.

Ademais, mencionou o impulso á iniciativa Interlumes, que permitirá a posta en funcionamento, tamén en Verín, da primeira base transfronteiriça de medios aéreos contra o lume, cun investimento de máis de nove millóns de euros.

Base aérea antiincendios de Muíños.

Así mesmo, o conselleiro puxo en valor o futuro Centro integral para a loita contra o lume que se situará na localidade ourensá de Toén e que funcionará, dixo, “como un verdadeiro Campus Forestal cos maiores especialistas no comportamento e a análise dos incendios”.

Primeiro Descenso “Ourense Provincia Termal” de piragüismo no río Miño

Participaron douscentos deportistas de España e Arxentina

Douscentos deportistas chegados de toda Galicia, de diversos puntos de España e de Arxentina participaron o domingo, 15 de agosto, no primeiro Descenso “Ourense Provincia Termal. Memorial Chelis” de piragüismo que se disputou polo río Miño, entre a capital ourensá e o balneario de Laías pasando por cinco concellos. Organizou a Escola Ourensana Municipal de Piragüismo.

José Luís González Chelis foi o fundador da Escola Ourensana Municipal de Piragüismo e finou hai agora tres anos. Vinculado desde os anos 60 do pasado século ao clube Alcalá Galiano e colaborador cos clubs Fontefría de Muíños e Pena Redonda de Ourense, entre o seu palmarés figura unha medalla de prata na categoría K4-1000 nos Xogos Olímpicos de Montreal de 1976.

Jorge Pumar, concelleiro de Medio Ambiente, puxo de relevo a importancia dunha regata “que ningunha cidade europea pode facer, xa que discorre pola ruta termal do Miño mostrando todo o potencial que temos na cidade neste ámbito en espazos como A Chavasqueira, O Tinteiro, o Muíño da Veiga e Outariz, ademais da área termal de Barbantes e o balneario de Laías, estes dous últimos no Concello de Cenlle”. Pola súa parte, Manuel Pardo destacou “a importancia que teñen as actividades deportivas como reclamo turístico, máis aínda coincidindo coa celebración do Xacobeo”, mentres que José Luis Fernández Bermejo agradeceu o apoio da Deputación e subliñou o esforzo realizado para organizar unha proba “que nace con vocación de continuidade e coa intención de ser un referente no deporte ou-

rensán e galego, e co sono de que tamén o sexa a nivel internacional”.

Participaron deportistas de primeiro nivel como Iván Alonso, cinco veces campión do mundo; os vixentes campións do Descenso do Sella, Miguel Fernández Castañón e José Julián Becerro; e o vencedor en varias ocasións do Descenso do Sil, Fernando García Viso.

Cun percorrido de 17 quilómetros, o descenso en piragua pasou polos concellos de Ourense, Barbadas, Toén, Punxín, Cenlle e Castrelo de Miño e rematou no balneario de Laías, permitindo ao público o seguimento da proba desde a senda peonil que chega ata Ramirás, pasando por Untes, Outariz e Reza.

A regata, que comezou ás 11.30 horas, tivo tres puntos de saída segundo as categorías. Desde a praia da Antena, entre a ponte nova e romana, partiron os palistas senior K1 e K2. Na Chavasqueira comezou a competición en máster e xuvenil K1 e K2, ademais de máster, senior e xuvenil C1 e C2. Xa en Alongos, no Concello de Toén, foi a saída para cadetes en K1, K2, C1 e C2, así como tamén para o paleo a pe (padel surf) nas categorías máster, senior, xuvenil e cadete. Neste mesmo fixose un “porteo” ou travesía a pe coa piragua, no que os deportistas percorreron por terra unha

Saída da Praia da Antena.

2.- Palistas senior K1 e K2.

distancia de 400 metros ata regresar de novo ás augas do río.

Gañadores

Iván Alonso Lage (CP Olívico), que está a preparar xa o mundial de maratón que se celebrará en outubro en Romanía, impúxose no K-1 sénior cun tempo de 1.3:14,32 horas. O segundo e terceiro posto foron para dous deportistas do Verducido, Joaquín Iglesias e Adrián Prada.

Ademais do tudense, sete veces medallista mundial, participou o campión de Arxentina Manuel Garaycochea, que conseguiu o cuarto posto. No K-2 sénior, os vixentes campións do Descenso do Sella, Miguel Fernández Castañón e Miguel Becerro (Fluvial Barco) sufriron unha anulación, nunha categoría na que venceron Ber-

nardo Sánchez Ouro e Julián Masagués (F. Lugo). En mulleres, o club As Torres de Catoira alzouse co triunfo dos seus barcos en ambas as categorías sénior.

A participación de deportistas dos clubs ourensán foi destacada e numerosa no caso do club organizador, que levou o triunfo por equipos, con triunfos individuais de Andrés Vigueras en pau a pé, de Raúl Piñeiro en máster K-1 ou un cuarto posto do cadete Miguel Fernández. Destacable foi o segundo posto no K-2 sénior -categoría na que houbo menos barcos- da parella de Allariz, Pablo Feijoo e Borja Conde. En Laías entregáronse os trofeos cun recordo para Chelis que se lle deu ao seu fillo, que participou no descenso.

Máster e xuvenil K1 e K2.

Trocadero
Restaurante
Tapería

Rúa Remedios, 18. Tfns. 988 295212. 628400403. Ourense.

A Deputación rende a primeira homenaxe institucional a Basilio Álvarez

Manuel Baltar, presidente da Deputación de Ourense, reivindicou a figura do sacerdote, xornalista, político e fundador do movemento agrario Acción Gallega, Basilio Álvarez, o que cualificou como “un inquebrantable loitador e exemplo de fidelidade con Ourense, un dos nosos que tamén mantiña vida a súa querenza por Galicia”. Baltar pronunciou estas palabras na primeira homenaxe institucional que, impulsada pola presidencia da Deputación, celebrouse esta mañá na parroquia de Beiro con motivo do 144 aniversario do nacemento de Álvarez.

Fronte á igrexa parroquial, Manuel Baltar afirmou que este era “un acto de recoñecemento a unha personalidade arrolladora, a un ourensán rebelde, polémico, a un axitador político, fiel aos seus principios, que por riba de calquera ideal defendía a liberdade e dignificación do ser humano, e que hoxe vería cumpridas as aspiracións que seguramente perseguía ao ver aquí ao presidente dun Parlamento galego”, dirixíndose a Miguel Santalices, que tamén asistiu á homenaxe.

O presidente provincial defendeu o labor da Deputación “lembrando e dignificando a vida e traxectoria de ourensáns ilustres, porque as institucións non pode-

mos exercitar a desmemoria, senón que temos que poñer de relevo personalidades tan fortes como a de Basilio Álvarez. Neste sentido anunciou que a Deputación vai encargar ao profesor de Historia da Universidade de Santiago de Compostela, Miguel Cabo, tamén presente no acto, “unha biografía que non existe e que será unha achega fundamental para a historia contemporánea de Ourense, Galicia, España e Iberoamérica”. Emprazou ademais ao tenente alcalde do Concello de Ourense, Armando Ojea, tamén presente, a que se restaure nun céntrico espazo da cidade o nome de Basilio Álvarez, que xa tiña unha rúa dedicada pero que tralo levantamento de 1936 foille retirada para sinala como Capitán Eloy, hoxe Concordia.

O presidente provincial rematou a súa intervención coas palabras que Castelao pronunciou no centro ourensán de Bos Aires, con motivo da celebración do cabodano de Álvarez nun acto promovido por Rodolfo Prada Chamochín, e onde dixo “morreu o abade de Beiro; xa non latexa aquel corazón indomable, defensor das causas xustas, o predicador dunha vida de amor e esperanza; endexamais morrerán a súa voz e a súa pluma”.

Xunto con Manuel Baltar, participaron o xa citados presidente

do Parlamento galego, Miguel Santalices, e o tenente alcalde de Ourense, Armando Ojea, ademais do secretario xeral de Política Lingüística, Valentín García; o delegado territorial da Xunta, Gabriel Alén; representantes de fundacións culturais; e o presidente da asociación de veciños de Santa Olaia de Beiro, Eugenio Iglesias, actuando como mantedor da celebración o presidente da Fundación “Insua dos Poetas”, Luis González Tosar, que definiu ao homenaxeado como “verdadeiro espertador da conciencia social de Galicia”.

O profesor Miguel Cabo sinalou que “de Basilio Álvarez sabemos ou cremos saber moitas cousas, pero é máis dubidoso que teñamos conseguido ir máis aló do personaxe que el mesmo creou; para moitos galegos aínda hoxe é o único persoeiro que poden mencionar relacionado co movemento agrarista, pero en 66 anos deulle tempo a vivir varias vidas e desempeñar con intensidade diversas profesións, sendo un persoeiro que todos contemplaron cunha mestura de receo e fascinación, que nunca se deixou manexar por ningún dos seus contemporáneos, nin políticos, nin bispos”. Pola súa banda, o presidente da asociación veciñal, Eugenio Iglesias, afirmou que en Beiro “sempre

Homenaxe fronte á igrexa parroquial de Beiro, da que foi titular entre 1912 e 1914.

nos consideramos unha parroquia diferente, con inquedanzas culturais e sociais, e Basilio Álvarez marcou esas diferenzas”.

A homenaxe incluíu unha ofrenda floral diante do busto que sufragou e dedicou a veciñanza en 1991, o descubrimento dunha placa conmemorativa na que se resume a biografía de Álvarez, e a interpretación de varias pezas musicais a cargo do grupo de gaiteiros Os Lubicáns.

Un ourensán polifacético

Basilio Álvarez (Ourense, 10 de agosto de 1877 - Tampa (Florida, EEUU), 15 de novembro de 1943) comezou a traballar na ferrería do seu pai, que abandonou para estudar. Proseguíu a súa formación no Seminario Conciliar de San Fernando, en Ourense, sendo ordenado sacerdote en 1902 e tendo como primeiro destino a parroquia de Parada de Laviote (O Irixo). Durante a súa seguinte etapa en Madrid funda e lidera o movemento agrario Acción Gallega

(1910-1916), ademais de iniciar a súa faceta xornalística colaborando con diversas publicacións e ata dirixindo algunha delas como La Zarpa (1921-1936).

Desvinculado da Igrexa, licenciábase en Dereito e dedica o seu labor á avogacía, o xornalismo e á política. Foi elixido deputado polo Partido Radical nas Cortes republicanas de 1931 e 1933. Antes, o seu labor xa fora recoñecido en 1928 co nomeamento como Fillo Predilecto de Ourense, dándolle o seu nome a unha das rúas da cidade (a actual Concordia). O alzamento militar de xullo de 1936 colleuno en Madrid, mentres en Ourense os sublevados arrestaban e queimaban o Círculo Basilesta. Pasou primeiro a Francia e, pouco despois, exiliouse en Bos Aires, colaborando coa causa autonomista e republicana. Expulsado de Arxentina refuxiouse en La Habana e, logo, nos Estados Unidos de América, onde falece aos 66 anos.

Presentación da “Lírica Revuelta, Prosaía”, de Avelino Jácome

No salón nobre do Liceo de Ourense presentouse o último libro do escritor e poeta Avelino Jácome, “Lírica Revuelta, Prosaía”. O acto, organizado pola empresa ourensán Orixe Publicidade e Comunicación e a editorial Andrómena Senlleira, encargada da edición, foi presentado por Marina Sánchez, poeta e artista vencellada ao Grupo “Nós, a Xente do Redor”. Interviñeron ademais do autor, o profesor, escritor e antropólogo Manuel Man-

dianes Castro, prologuista da obra e o pintor Paco Ascón, que a ilustrou. Trátase dun libro que recolle en prosa e en verso unha vida de sentimentos, unha escolma das creacións do poeta.

No acto xuntáronse persoeiros da cultura ourensán e autoridades. Estiveron presentes o vicepresidente da Deputación de Ourense Rosendo Fernández; o poeta e presidente do Círculo Poético Ourenseño José Ramón Fernández Morgade; o escritor e editor Bieito

Ledo; o director do Museo Casa do Patrón de Codeseda (Lalín) Manuel Blanco Villar; o recoñecido pintor ourensán Miguel Ángel Martínez Coello; Rubén Pintos, novelista pontevedrés, e as poetas Fina Cruz e Olga Nóvoa, ademais do crítico e asesor literario do autor Javier Eneriz, entre outros.

Os asistentes completaron o aforo, os organizadores lamentan non poder dar acollida a aquelas outras persoas que quixeron asistir xa que non foi posible polas li-

Paco Ascón, Avelino Jácome, Rosendo Fernández e Manuel Mandianes.

mitacións das normas por mor da Covid 19, agardando facer pronto un novo acto onde poidan acudir todos os que o desexen.

O libro pódese mercar nas de-

pendencias de Orixe Publicidade, na rúa Francisco de Moure, 20 ou no Kiosco Marcos, na rúa Bedoya e na dirección de correo electrónico avelino.oriexe@gmail.com

O Polideportivo da Carballeira será reformado polo Concello de Ourense

O Consello Municipal Deportes, que preside o concelleiro de Deportes, Mario Guede, aprobou a reforma do polideportivo de A Carballeira, por un valor de 270.000 euros, cumprindo así unha vella demanda dos veciños da zona e que supón tamén un cumprimento dos compromisos acadados cos clubs deportivos da cidade. Este polideportivo, situado nun espazo lindeiro co centro educativo CEIP Luis Acuña, foi construído hai 34 anos.

Acondicionarase o espazo utilizado polos deportistas, mellorando as súas dependencias, incidindo en distintos aspectos da

instalación como: nova cuberta, que regulará sobre todo a temperatura, tanto nos meses de verán como nos de inverno, colocando paneis tipo sándwich con illamento intermedio, para illar o interior das inclemencias meteorolóxicas. Novo chan de pavimento deportivo, especial para o hóckey (ou outros deportes de patín), compatible con outros deportes como o fútbol sala, baloncesto ou calquera outro que favoreza o seu mantemento e limpeza. Instalarase unha nova bancada, incrementando notablemente a súa capacidade, pasando de 4 bancadas de 9 metros a 4 bancadas de 25 metros.

Na parte norte do polideportivo

construirase unha serie de almacéns para que os distintos equipos poidan gardar os seus materiais e pertenzas con seguridade, así como para que o colexio teña a súa propia dependencia para material.

Mario Guede, remarca que: “coa execución desta obra, complétase as xa executadas no mandato anterior, onde se levaron a cabo a reforma do Pavillón dos Remedios (financiada por a Xunta de Galicia), o reforma polideportivo anexo dos Remedios, o acondicionamento e mellora do polideportivo en Campo da Feira, o novo campo de fútbol en Vilar de Astrés, a mellora das bancadas de Santa Cruz de Arrabaldo (fi-

Colexio Luis Acuña co polideportivo ao fondo.

nanciada pola Deputación de Ourense), a renovación do céspede artificial do campo de fútbol en Oira e nos Remedios...”

O presidente e concelleiro de Deportes, sinala: “Estas obras son froito dun longo traballo, que completan o proceso de renovación das instalacións deportivas

da cidade, que iniciamos no ano 2015, sendo alcalde de Jesús Vázquez, cumprindo así os compromisos adquiridos; Será o meu obxectivo: seguir impulsando o deporte, aumentar e continuar mellorando as instalacións deportivas, sempre da man dos clubs e dos veciños” sinala.

Museo arqueolóxico provisional

O Museo Arqueolóxico Provincial de Ourense atópase inmerso nunha ampla reforma que afecta o edificio histórico no que ten a súa sede, o primitivo palacio do bispo de Ourense, na Praza Maior. As obras obrigan a mantelo pechado ao público e a ter nun emprazamento provisorio para o resto dos servizos do Museo. Área de dirección, administración, catalogación, restauración e biblioteca: Edificio Santa María de Europa. Rúa Xilgaros s/n. A Carballeira. 32002 Ourense. Teléfono: 988 223 884. Atención a

investigadores (horario de verán): De luns a venres de 9.00 a 14.30 horas.

Para encher ese baleiro temporal da presenza pública das coleccións do Museo a dirección optou por presentar a exposición: “Escolma de escultura”, que ofrece unha interesante selección dos fondos do Museo con eixo nas series de escultura, ademais de contar con algúns dos elementos de referencia da propia colección, como é o caso dos guerreiros galaicos ou da escultura renacentista. Esta exposición está na Sala San Francisco, á beira do

Sede provisional do museo no barrio da Carballeira.

Claustro de San Francisco. Estrada da Granxa. Campo de San Francisco.

Convenios con Asociacións Veciñais

Cumprindo cun dos obxectivos marcados pola concelleira de Participación Cidadá na súa volta á xestión municipal, Flora Moure asinou a providencia para activar a sinatura dos convenios coas entidades veciñais, algo fundamental para a continuidade das súas actividades. Moure considera que “é máis preciso que nunca reforzar a participación da cidadanía e contribuir a que as entidades veciñais continúen desenvolvendo o seu labor coa máxima normalidade”. Neste senso, tamén foron activados os proce-

Sede da asociación de veciños O Castelo, da Carballeira.

sos para a celebración de actividades nos locais veciñais, “algo fundamental para a socialización nos diferentes barrios e parroquias da nosa cidade”, do mesmo xeito que tamén se iniciaron os trámites para a convocatoria de subvencións, recalca Flora Moure.

Guía Gastronómica

Redacción OURENSE

Os do Pereiro van ao Xestal

O Café Bar Xestal leva aberto máis de quince anos na avenida de Bos Aires, 136. Ofrece almorzos completos con bolería e zumes; sándwiches, petiscos e tapas variadas. Cervezas, refrescos, té e infusións. Dispón de programación de fútbol e televisión.

Pecha as sábados pola tarde. Carlos, Jiménez, Vilamarín, Cantaria e Puga son habituais do local. Algúns deles desprázanse desde o Concello do Pereiro de Aguiar para compartir viños e petiscos na terraza do Xestal. Atenden aos clientes Helena e Jose.

Hai momentos para o café e outros para o viño.

Cientes habituais de El Coto.

El Coto, unha referencia en Ourense

Restaurante El Coto naceu o 23 de xaneiro do 2008. Foi entón cando a familia Martínez Estévez decidiu fundar un restaurante no número 11 da céntrica rúa de Reza de Ourense, rexentado por Carlos Martínez. É un espazo

consagrado aos mellores peixes e carnes. Pola calidade e frescura dos seus produtos e a coidadosa elaboración dos seus pratos El Coto pronto se posicionou como un establecemento de referencia na cidade das Burgas.

Varias provincias no Fuentefría

Maite, de Madrid; Carmen, de Ourense; África, de Girona; Belinda, de Madrid; Juan, de Albacete e Ramón, de Girona, degustaron os pratos que ofrece Bar Fuentefría na rúa Viriato de Ourense. No mes de agosto

visitaron Ourense e Carmen, a anfitriona, foi a guía por varios rincóns da cidade. Logo do percorrido, úns petiscos antes do xantar no local de Pepe Callos con brinde incluído. Ata o Nadal.

Algúns xa estiveran en Ourense, todos prometeron voltar.

O licor café de Casa Parrocha

Casa Parrocha, taparía ubicada na rúa Lepanto, combina na súa carta produtos da terra con toques moi persoais que fan das súas tapas algo novidoso, sen perdela tradición.

Entre os seus pratos estrela destacan as Bombiñas de cocido e a tosta de Parrocha. Sempre coa presenza, tamén, da comida vegana para chegar a tódolos públicos.

Agora, como novidade, mergúllanse no mundo dos cockteles, destacando os mojitos de licor café e o de fresa, ideais para desgustalos na terraza nestas derradeiras noites de verán.

Visita obrigatoria se queres perderte nos viños de Ourense. David e Naiké fan de Casa Parrocha a vosa casa.

A Xunta apoia á hostalería de Monforte de Lemos

A Xunta de Galicia achegou nos últimos meses 881.805 euros á hostalería de Monforte de Lemos a través das 401 axudas correspondentes aos dous primeiros Plans de Rescate e ao programa para o acondicionamento de terrazas e envasado de produtos.

A Consellería de Emprego e Igualdade aprobou en Monforte de Lemos 389 axudas por un importe global de 803.500 euros nas dúas primeiras edicións do Plan, nas que este municipio foi o segundo da provincia -despois da capital- que suma máis contía concedida.

Pola súa banda, a Vicepresidencia económica e Consellería de Economía, Empresa e Innovación puxo en marcha a través do Igape o programa para o acondicionamento de terrazas e a compra de elementos de envasado para domicilio, que sumou 78.260

Existe un programa para acondicionamento de terrazas.

euros en axudas para 12 hostaleiros de Monforte. Os apoios supoñen o 80% do orzamento mobilizado polos hostaleiros.

Arredor do 40% do investimento mobilizado (41.500 euros) destinouse á instalación de peches estables ou desmontables así como outros elementos móbiles tales como toldos, biombos, cortaventos, parasoles e tarimas accesibles.

Outros 34.400 euros investíronse

na adecuación estética e funcional das terrazas, mediante a renovación do mobiliario, instalación de sistemas de iluminación e de aparatos calefactores exteriores, así como actuacións de mellora da fachada exterior do local. Por último, destináronse 21.800 euros á adquisición de elementos sostibles de envasado e empaquetado de comida e bebidas para o servizo de entrega a domicilio ou de recollida no propio local.

O Centro de Educación Especial de Monforte mellorou a eficiencia enerxética

A Consellería de Cultura, Educación e Universidade rematou as obras de rehabilitación integral do Centro de Educación Especial (CEE) Infanta Elena de Monforte de Lemos, nas que investiu preto de 900.000 euros (o orzamento de adjudicación foi de 876.128 euros). Javier Arias, delegado da Xunta, destacou que o proxecto tiña o dobre obxectivo de mellorar a eficiencia enerxética do centro e acometer traballos de diferente tipoloxía para modernizar as instalacións e facelas máis cómodas e funcionais.

No que atinxe á eficiencia enerxética, o programa de obras incluíu o illamento da fachada polo exterior mediante sistema SATE, así como do forxado baixo cuberta, ademais da substitución de parte da cuberta por unha nova de panel sándwich con acabado de chapa nervada de aceiro e illamento intermedio, con novos canlóns e baixantes.

Colexio Infanta Elena de Monforte.

Así mesmo, procedeuse a instalar fiestras de carpintería de aluminio con rotura de ponte térmica e vidro dobre baixo emisor e persianas con illante térmico interior; e substituíronse as luminarias por outras con tecnoloxía LED.

Tamén se incluíron medidas para mellorar a accesibilidade, como a execución de novas rampas na zona de porche e o acondicionamento das existentes. Así mesmo, reformáronse os aseos do alumnado nas plantas baixa e primeira, así como os vestiarios e aseos da zona residencial. Esta renovación incluíu solados, re-

vestimentos, equipamento, fontanería, saneamento e, nalgúns casos, ventilación.

A maiores colocouse un novo pavimento de tarima nas aulas de psicomotricidade, fisioterapia e salón de actos; novos falsos teitos en varias aulas e espazos, como o comedor; substituíronse portas e renovouse a pintura interior.

Por outra banda, ampliouse a porta de acceso á parcela para facilitar a entrada de autobuses de transporte escolar e dotouse dun novo pavimento tanto a explanada de aparcadoiro e paradas de buses como as beirarrúas perimetrais.

Centro do Viño de Monforte

Acto de reapertura do Centro do Viño.

Reabríronse en Monforte as instalacións do Centro do Viño da Ribeira Sacra pola nova xerencia do mesmo, acto no que participaron o alcalde de Monforte, José

Tomé Roca, así como diversos membros da Corporación municipal. O acto tivo lugar no patio do Centro do Viño, no que os asistentes degustaron viños da Ribeira Sacra.

Curso sobre cría de abellas raíñas e selección xenética en Monforte

Curso de apicultura.

A Axencia Galega da Calidade Alimentaria (Agacal), vén de organizar un curso sobre cría de raíñas e selección xenética dirixido á profesionalización do sector apícola. A acción formativa tivo lugar no Centro de Formación e Experimentación Agrícola (CFEA) de Monforte de Lemos e desenvolveuse ao longo de dúas xornadas de oito horas.

O curso introduciu aos apicultores no mundo da cría de raíñas e da selección xenética, co fin de acadar producións máis estables co mínimo traballo. Para iso, a programación do curso contou primeiramente cunha parte teórica na que se afondou nos fundamentos da

cría de raíñas e da xenética das abellas, así como nos sistemas de crías máis utilizados. Por outra banda, ofreceuse unha parte práctica na que se ensinaron tanto a técnica do traslarve e preparación do iniciador, como o uso da incubadora, marcaxe e preparación das raíñas para o control de nacementos.

Deste xeito, o modo de traballo dos docentes do curso consistiu na transmisión dos coñecementos aos alumnos, animándolos a conseguir as metas marcadas por medio dun espazo no que fluíu o intercambio de ideas e opinións entre docente e alumnos, unha cuestión moi importante na aposta pola profesionalización do sector apícola.

A Consellería de Cultura restaurará os retablos do Colexio do Cardeal en Monforte

A Consellería de Cultura, Educación e Universidade licitará o contrato de restauración de oito retablos e outros elementos da igrexa do colexio do Cardeal de Monforte de Lemos, cun investimento de 86.821 euros, que vén a sumarse ás obras de rehabilitación do inmoble que están actualmente en execución e nas que inviste 420.000 euros.

A intervención afectará aos retablos de Nosa Señora das Escolas Pías, San Xosé de Calasanz, Santo Cristo, San Xosé, Virxe das Dores, Virxe de Fátima, Santo Antón e a Adoración dos Reis, xunto co púlpito e o tornavoz. Os traballos incluírán a limpeza, eliminación de elementos alleos, desinsectación, consolidación da

madeira ou a reintegración cromática e de volumes, entre outros. "Trátase, en definitiva, de culminar a posta a punto da igrexa, en coherencia coa recente declaración como Ben de Interese Cultural e no marco do esforzo que a Xunta está a realizar pola recuperación do patrimonio da Ribeira Sacra", apuntou Arias.

Neste sentido, o delegado constatou que as obras de conservación da estrutura marchan a bo ritmo e poderían estar rematadas no outono. Afectan á igrexa, o claustro e as áreas de visita pública, e resolverán as afeccións que sofre o inmoble, entre elas as gretas provocadas polo célebre terremoto de Lisboa de 1755 que, aínda que non comprometen á estabilidade das bóvedas, é preciso

corrixir.

A intervención suporá evitar as filtracións na cuberta do presbiterio, arranxar e recuperar o pasadizo que comunica as dúas alas na planta baixa -que se reformou por última vez no ano 1835-, reverter a entrada de auga a través das carpinterías do tambor na cúpula, e deter os ataques xilófagos que afectan tanto ao pavimento como a diferentes elementos móbiles.

Expoñente do clasicismo herreriano

O colexio Cardeal de Monforte de Lemos, tamén coñecido como colexio de Nosa Señora da Antiga, está protexido polo seu valor cultural, xa que foi decretado Ben de Interese Cultural (BIC) en febreiro deste ano e ademais está

incluído na delimitación doutros dous BIC: o conxunto histórico de Monforte de Lemos e a Ribeira Sacra.

O inmoble é un dos expoñentes máis significativos da arquitectura do clasicismo herreriano en Galicia. Amosa dunha forma tan clara e convincente as regras compositivas, formais e decorativas deste estilo que supuxo, en diversas ocasións, a súa adscrición errónea ao propio Juan de Herrera.

Entre os espazos sobranceiros, ademais da excepcional fachada que preside o Campo da Compañía, debe citarse a igrexa e os seus retablos, así como a cúpula que cubre o cruceiro, a escaleira monumental e os seus claustros.

Na mesma liña, cómpre destacar tamén a importancia e

Oito retablos serán restaurados.

valor cultural do seu museo e o rico patrimonio moble senlleiro que alberga, no que se poden atopar obras de artistas como El Greco, Andrea del Sarto ou Francisco Pacheco, ou documentos e patrimonio bibliográfico dos séculos XV e XVI relacionados cos mecenas do colexio, a Casa de Lemos e, posteriormente, a de Alba.

A céntrica rúa monfortina Roberto Baamonde será reformada

José Tomé Roca, alcalde de Monforte e Gloria Prada, primeira tenente de alcalde, deron a coñecer un novo proxecto incluído no programa de melloras das infraestruturas municipais, tanto no eido urbano como no medio rural, desenvolto polo equipo de goberno monfortino. "Trátase dun proxecto de mellora que afecta á rúa Roberto Baamonde e ven motivado polas eivas que dende o Concello detectamos en canto ó desgaste do seu pavimento, así como deficiencias na sinalización horizontal de dita rúa, as cales inciden negativamente nas condicións do tráfico", indicou o rexedor municipal.

O proxecto de actuacións sobre esta rúa, consistirá na reposición da capa de rodadura deste vial urbano, ó longo de 810 metros lineais, e na renovación da súa sinalización horizontal e vertical. A rúa Roberto Baamonde créase a finais do século XIX sobre o trazado da vía que ía desde a

Pobra de Brollón a Ourense. O seu primeiro nome como vía urbana foi o de avenida da Liberdade, adoptando o actual nome desde 1.926.

Trátase dun vial que discorre desde a súa confluencia coa rúa Cardeal Rodrigo de Castro ata o encontro coa rúa Calvo Sotelo, e a vía do ferrocarril. É unha rúa que é atravesada no seu primeiro tramo pola avenida de Galicia, e conflúen nela numerosas vías de menor intensidade de tráfico, o que a dota dun carácter de "colector-canalizador" de tráfico que, unido ó limitado da súa anchura, fai que en determinadas horas do día a fluidez do tráfico sexa intensa. Roberto Baamonde é pois unha das rúas máis transitadas da cidade, que comunica coa zona da Estación, saída cara Pobra de Brollón e tamén cara á N-120, polo que, "é unha rúa que axuda a conformar a imaxe da nosa cidade, e que polo tanto, queremos dende o Equipo de Goberno, manter en bo estado esta

rúa que vertebra a trama urbana de Monforte e que é un dos eixes de actividade residencial e terciaria máis importantes da cidade," indicou Tomé Roca.

Actuacións

En concreto, as obras que se proxectan consisten nun fresado previo, de 5 cm de espesor, excepto naqueles tramos nos que a urbanización da rúa así o requira por motivo de existir zonas acabadas en adoquín (por exemplo, a zona de Julio Camba e Pr. Do Conde) ou pola existencia dun paso peonil elevado (por exemplo, na parte alta de Roberto Baamonde). En ambas zonas respectarase o acabado existente. Ao resto da vía dotaráselle de nova capa de rodadura de 5 cm de espesor. Trátase de manter o mesmo nivel de rasante que ten actualmente.

Igualmente reporanse os sumidoiros, pozos e arquetas, tendo especial coidado no seu acabado e nivelación dos elementos metálicos de tapa, de maneira que

Este proxecto ten un custe de licitación de 74.519,58 euros, dixo o alcalde.

se garanta a ausencia de ruídos que se xeran ao transitar o tráfico rodado por eles e que adoitan ser especialmente molestos para os residentes da contorna inmediata á vía. Manteranse as dimensións dos actuais pasos de cebrá, xa que son suficientemente axeitados para o tráfico peonil da zona onde se sitúan.

O Concello reforzará e renovará a sinalización horizontal e vertical, co obxecto de sinalizar a calzada da forma máis clara e lexible posible, con tres liñas para delimitar os dous carrís de circulación, as zonas de estacionamento e os

espazos habilitados para carga e descarga. Especialmente, renovarase a sinalización vertical, concretamente no encontro da rúa coa Avda. de Galicia, coa inclusión de dúas sinais verticais de sentido obrigatorio e de prohibición de virar á esquerda, tal como está agora, pero máis completa.

No entronque coa avenida de Galicia, e previa á realización destas obras, realizarase unha pequena nivelación do entronque das dúas rúas, motivado polo paso da Vuelta Ciclista a España o día 3 de setembro, que despois será retirado.

Arandos de Taboadela para Galicia

A "Cooperativa Arándanos Soutomaior", ubicada na localidade de Soutomaior, Concello de Taboadela (Ourense) acaba de sacar ao mercado a súa produción de arandos que se recollen nas tres hectáreas de terreo.

Os primeiros pasos dironse fai tres anos cando se plantaron cinco mil plantas deste produto

natural que no leva fertilizantes, segundo explica Ángel Borrajo impulsor do proxecto. "Iniciamos os traballos en 2019 e agora que medrou a planta os poñemos no mercado". "Somos persoas emprendedoras que nos gusta a actividade e a innovación no campo polo que "Arándanos Soutomaior" ofrece arandos ecolóxicos ata finais de outubro", comenta Ángel.

O froito deste ano.

"Contamos con cámara frigorífica, conservándose o froito en boas condicións uns 20 días entre 2 e 8 graos. As entregas realízanse en 24 ou 48 horas dependendo se é unha cidade ou un pobo. Os pedidos a angel.borrajo@gmail.com. Teléfono 617418017", explica Borrajo.

As variedades plantadas en Galicia comezan a producir, polo

Ángel Borrajo na finca de arandos.

xeral, a finais de xuño e a tempada pode prolongarse ata outubro dependendo de como fose o inverno. A planta actívase cando a tem-

peratura da terra chega aos 10 ou 12 graos e comeza o seu ciclo que determinará o comezo da produción do arando.

Finca produtora.

Forno do Carlos

pan de cea

indicación xeográfica protexida

988 28 22 79 / 620 77 56 17 / 680 95 03 44

info@fornodocarlos.es

www.fornodocarlos.es

Bacelo do Mañe

Este vino é o espello dunha persoa que, a pesar das circunstancias desfavorables e grandes fachaças no camiño, logrou superar toda adversidade e crear un legado digno de admirar, grazas ao amor e a perseveranza.

Estrada N-525. Vilarnaz-Coles (Ourense)

Tfno. 678 710 514 discarou@hotmail.com

Sabeliños ARÁNDANOS

SEN CONSERVANTES SEN COLORANTES

PRODUCTO 100% GALLEGO

PESO NETO 250 g

BENEFICIOS DE LOS ARÁNDANOS

- COMBATE INFECCIONES
- MEJORA LA MEMORIA
- FUENTE DE VITAMINAS
- PROTEGE LOS HUESOS
- PROTEGE TU CORAZÓN
- AYUDA A ADELGAZAR
- REDUCE EL COLESTEROL
- ANTI INFLAMATORIO
- ANTI OXIDANTE

PROPIEDADES NUTRICIONALES

INGREDIENTE	CANTIDAD	UNIDAD
ENERGÍA	100	KJ
GRASAS	0,2	g
PROTEÍNAS	0,2	g
GLUCÍDOS	10,0	g
FIBRA	0,2	g
VITAMINA A	0,001	mg
VITAMINA C	10,0	mg
VITAMINA E	0,001	mg